

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2006 - 17. årgang

I dette nummer avslutter Børge Shantz sin interessante artikkel om misjonsarbeidet i Sudan og Uganda. 7. mars reiste forøvrig Ellen May og Kaare Kaspersen ned dit for foreløpig å lede Sør-sudan distriktet inntil en permanent leder er valgt. Det blir en spennende og utfordrende oppgave i et vanskelig område. De trenger våre forbønner.

NYTTÅRSHILSEN

Av Rolf H. Kvinge

Vi skriver allerede 2006. Det betyr at vi igjen må gjøre oss vant med et nytt årstall. For oss i pensjonistenes rekke har denne forandringen etter hvert kommet mange ganger. Og jeg vet noen av oss spør: Hvor lenge skal jeg få være med, oppleve nye år, gå en ny vår i møte? Vel, dette spørsmålet bør kanskje ikke oppta oss for mye. Å henge med fra år til år, er en ting. Livet setter vi alle pris på. Men kvaliteten av ens liv, langt eller kort er langt det viktigste å ha i tanke.

Apostelen Paulus skrev til sin unge venn Timoteus: "De ugudelige mytene, som bare er tomt snakk, skal du vise fra deg. Øv deg heller i guds frykt. For kroppslig øving er nyttig til noe, men guds frykten er nyttig til alt. Den har i seg løfte både for dette liv og for det som kommer. (1 Tim 4,7.8.)

I høst hadde jeg en helseundersøkelse med tredemølle og belastning av hjertet. Det var en ren rutinemessig undersøkelse. Heldigvis fortalte legen at alt virket normalt. Kolesterol var også, ifølge legen fint, ja så god, at mange ville misse meg den, ble jeg fortalt. En slik sjekk er imidlertid ikke noe garanti mot sykdom. Selv en kardiolog, sies det, vil ikke kunne være helt sikker på at hjertet er i orden. Men selvfølgelig, når prøvene er tilfredsstillende, er man tilfreds og glad. Kanskje har det i det lange løp betalt seg at man har drevet regelmessig trening, prøvd å spise fornuftig og samtidig stolt på en Gud som er interessert i

vår helse, ja til og med har beriket oss med helseveiledning i sitt Ord.

Teksten vi innledet med sier at kroppslig trening er nyttig til noe. Det tror jeg de fleste i dag vil være enige i. Det gir mer livsmot og et bedre humør om kroppen fungerer som den skal. Dessverre er det ikke alle som er så heldige, og de som sliter med lidelser og smerter, har vi all mulig sympati med. Her har vi som er friske en oppgave. Vi må anstenge oss og være hverandre til oppmuntring og hjelp. En telefonkontakt, et kort i posten eller en liten visitt kan gjøre hverdagen lettere for dem som har det ondt. Samtidig må vi anstenge oss for å ta vare på helsen. Det betaler seg.

"Men guds frykten er nyttig til alt", poengterer Paulus. Og det er denne tanken vi spesielt bør ta med oss inn i det nye året. Kontakten og lengselen etter Gud og øve seg i guds frykt, er selve livsnerven for en kristen. Salmisten appellerer med denne påstanden: "Som et hjerte lengter etter en flytende strøm, slik lengter min sjel etter deg, o Gud. Min sjel tørster etter Gud, etter den levende Gud. Når kan jeg få komme og se Guds åsyn"(Sal 42,3 RSV-egen oversettelse).

Du vil sikkert, som jeg, ønske å eie et åndelig hjerte, som er åpent for Helligåndens påvirkning, som ikke er plagget til med verdslig avleiring. Det vil bety at åndelig lunkenhet er byttet ut med kristen nidkjærhet. At Gud ikke blir tatt som en selvfølge og at man åndelig ikke

går på tomgang. Gud vil at jeg skal ligge i åndelig trening, det betyr at jeg hver dag har bønnekontakt og lar min Frelser undervise meg i Ordet. En adventist er underveis mot himmelen. Vi har blikket festet mot det evige liv. Jesus er der ved mållinjen. Selv løp han for min skyld, og han fullførte løpet. Nå oppmuntrer han meg til å løpe. "Da vi har en stor sky av vitner omkring oss, så la oss legge bort alt som tynger, og synden som så lett henger seg på oss, og holde ut i det løp som er lagt opp for oss, med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus"(Hebr 12,1.2).

Slik tilstanden i verden utvikler seg i dag, vil profetiene i Bibelen være som veimerker som oppmuntrer til åndelig aktivitet. Vi er ikke uvitende om at vi står foran en massiv forførelse som kan komme til å innhente de fleste av oss. Men det vil bli en rest av Guds barn som har mot nok til å stå imot løgn og bedrag.

Det er de som "følger Guds bud og holder fast ved vitnesbyrdet om Jesus" (Åp 12,17).

Det Bibelen og Ellen White forteller om endetiden skulle kunne hjelpe oss å sette våre egne liv inn i tidsperspektivet vi opplever. Det som er livsfarlig er å åpne hjerte og sinn for de mange formeninger og synspunkter, men som på sikt kan vise seg som "myter og tomt snakk" (tenk på teksten, også 1 Tim 1,6). Nå gjelder det å klynge seg til Jesus som er "veien, sannheten og livet". Bare kjærlighet til sannheten kan stimulere vårt åndelig hjerte til en fri strøm av Helligåndens kraft.

Som Gud måtte gi oss år å leve, må de for Kristi navns skyld brukes til å ære Jesus Kristus og tjene hans sak. Det vil være vår beste og mest betydningsfulle nyttårsbeslutning.

Fra pensjonistforeningen ønsker vi deg et riktig godt og velsignet nytt år.

Seniortreff på Ulsud

Søndag 2. april arrangerer vi et treff i Ulsrud Adventkirke.

Treffet begynner kl.11,00. Det blir servert middag.

Rolf Kvinge har innbudt generalsekretær Stein Mydske
i Det Norske Bibelselskap

og vi regner med å få en meget interessant stund.

Bibelselskapet og det arbeid denne organisasjonen driver, opptar oss adventister og vi har ved flere anledninger gitt dem økonomisk støtte til arbeidet.

Dessuten får vi besøk av pastor Thorgeir Sjøvold som vil presentere den nye adventsangboka.

Dette er også et tema aom i høy grad opptar oss eldre.

Kom til treffet. Dette blir en fin opplevelse!

PÅ SOTTESENG

Av Øivind Gjertsen

Å ligge på sotteseng. Dette er et gammelt uttrykk. Ofte betød det at den syke led av en dødelig sykdom. Han døde på sotteseng. Snorre Sturlason, Sigrid Undset og Henrik Ibsen nyttet dette uttrykket: å ligge på sotteseng. I nyere tid lå mange mennesker for eksempel på sotteseng under "Spanskesyken". De var alvorlig syke og sykdommen ble til en farsott som rammet mange rundt om i landet vårt. Skulle influensaviruset som senest har rammet noen i Tyrkia få et omfattende omfang kunne vi med full rett snakke om "sotteseng". Uttrykket er arkaisk, men kan nok nyttes om pasienter som ligger på sykehus i vår tid. De er alvorlig syke og legene og pleierne kjemper for å holde dem i live. For sykehusarbeiderne er ethvert dødsfall et nederlag. Deres utdanning sikter mot helbredelse, ikke død.

De av oss som legges inn på sykehus, noen ganger på grunn av alvorlig sykdom, andre ganger av mindre alvorlige årsaker, blir minnet om livets korthet og sannheten om at en dag er det hele forbi. Vi ser bekreftelse for dette i de daglige dødsannonse i våre aviser. Særlig gjør det inntrykk når vi gjenkjenner navnet på noen vi kjente. De er borte og etterlater seg sorg, noen ganger stor smerte. Så blir det anledning til refleksjon. Vi lar livet passere revy, tenker på gleder og sorger og filosoferer over hvorfor det gikk som det gikk. Hva ville skjedd om vi hadde tatt andre valg? Hva om våre nærmeste, våre

foreldre hadde valgt annerledes? Og vi forstår noe av verdien av de valg våre kjære gjorde. Vi høster gode ting fordi de gamle var kloke. Fordi de valgte det gode, til beste for oss.

Jeg hadde for ikke lenge siden to sykehusopphold. Først ble jeg tatt med til sykehuset en tidlig nattetime. Selv hadde jeg ikke forståelse for alvorret ved høy feber og en dobbeltsidig lungebetennelse. Legene nyttet antibiotika og mente at pasienten etter noen dager trygt kunne dra hjem. Få dager senere gikk veien tilbake til sykehuset og nye mengder av andre former for antibiotika, surstofftilførsel m.m. ble nyttet for å kurere ondet. Etter nye dager på sotteseng fikk pasienten beskjed om at det nå var trygt å dra hjem utstyrt med medisiner for ytterligere 10 dager på den hjemlige "sotteseng". Etter hvert ble situasjonen normalisert og takk for det.

På sykehuset var sengen noen dager plassert ved et vindu i sykehuskorridoren. Dette innebar mye uro. Pleiere og leger som kom og gikk. Pasienter som hadde vanskelig for å finne veien. Jeg husker særlig en av dem, en mann på min egen alder, tydelig preget av å være forvirret. Han hadde et kjent TV ansikt, nå var han preget av den nye livssituasjonen sin. Vi kom i snakk og han fortalte meg at han egentlig ønsket å komme hjem. Han savnet sin kone og skjønte ikke hvor hun var. Lege og sykepleiere snakket med ham og

prøvde å få ham til å forstå og forholde seg til noen grunnleggende ting. De innprentet overfor ham at han måtte prøve å huske deres ansikt og forstå at han nå var på sykehus og måtte roe seg ned. Dette var vanskelig for ham. Personalet holdt på å skaffe ham en sykehjemsplass. Hans kone var også på sykehus og kunne ikke støtte ham slik at han kunne bo hjemme. Det var trist å oppdage at dette kultiverte og kunnskapsrike mennesket, som ved en rekke anledninger hadde hatt glimrende programmer på TV nå var blitt så redusert. Jeg håper at han etter hvert får nødvendig hjelp og kan gjenvinne sin helse.

Jeg var korridorpatient. Det var ikke noen spesiell positiv opplevelse, men bedre enn å ligge syk hjemme. En dag fikk jeg beskjed om at nå var det blitt plass på et to - manns rom. Det viste seg at pasienten i den ene sengen var død. Etter at familien og en prest hadde vært sammen på rommet og markert at døden var inntruffet, ble sengen i stillhet trillet bort og min seng ble trillet inn. Mannen i

nabosengen var en meget syk pasient, han lå på sotteseng. Måtte ha hjelp til det mest grunnleggende stellet, kunne ikke gå, og hadde en rekke andre problemer. Han bar tydelig preg av at han hadde levd "et sterkt liv". Jeg fikk på nytt en påminnelse om at vi mennesker ikke kan ta noe for gitt eller være sikre ut over øyeblikket. Hvor godt det da er å ha gitt sitt liv til Mesteren. Det gir trygghet selv om du ligger på sotteseng eller går frisk og kjekk omkring.

Det er et stort privilegium å tilhøre Guds menighet. Vi har et fellesskap som knytter oss sammen, i gode så vel som onde dager. Når venner husker deg i sykdom eller sorg, ved blomsterhilsener eller på annen måte er det utrolig oppmuntrende. Du får trøst og oppmuntring og nytt livs mot. Vi som blir trøstet og oppmuntret burde ikke glemme å trøste og oppmuntre andre. Når en venn eller et menighetsmedlem får problemer er det viktig å vise at han eller hun ikke er

Fortsettes side 9

EN AKTIV OG LEVENDE ALDERDOM

av Rolf H. Kvinge

En av målsettingene for SDA- Arbeideres Pensjonistforening er: "å stille medlemmenes resurser til rådighet for Adventistsamfunnet". Det betyr at selv om vi er blitt eldre, har vi både vilje og innsatsevne til å virke for Guds sak og for menigheten som vi elsker. Vi ønsker ikke å sitte med hendene i fanget, vente at noen skal varte oss opp, forvente andres oppmerksomhet. Vi er stadig opptatt av Guds sak. Vi gir av vår tid, underforstått at vi er friske og kan være aktive. Vi gir av våre gaver. Vi ber for de yngre arbeidere som skal føre saken videre. Vi elsker Jesus Kristus og den frelse som en gang kom i vår vei, som vi grep fatt i. Vi lengter etter dagen da Guds verk på jorden er avsluttet og Jesus kommer igjen.

Et eksempel på en tidligere arbeider med en slik innstilling er Anna Sandmark. I sin yrkesaktive periode arbeidet hun ved flere adventist-institusjoner. Til tross for høy alder er Anna fortsatt opptatt av andre mennesker og lever og ånder for å være en lysbærer og til oppmuntring .

Anna ble født inn i en familie med fire søsken. Hun så dagens lys på Rjukan den 18. august i 1916. Hennes pikenavn var Martinsen. Bare fire år gammel mistet hun sin mor. Og som det ofte var den gangen når foreldre ble borte, ble barna spredt rundt om til familien. Det var en tante, Karoline Grelland, som tok seg av Anna og brakte henne til Holmestrand.

Karoline, ofte kalt Lina, tok imot adventbudskapet ved pastor Norderhus i 1913, og gjennom Lina lærte Anna adventbudskapet å kjenne. Flokken av adventister i Holmestrand var ikke stor. På sabbaten møttes gruppen på et aldershjem der et av medlemmene bodde. Enkelte sabbater kom de sammen i private hjem. Anna var det eneste barnet i gruppen, og Anna kan fortelle at bestyrerinnen på aldershjemmet syntes synd i denne lille piken, som måtte sitte stille der sammen med bare voksne i opp til flere timer. For å trøste lille Anna ga bestyrerinnen henne en dukke til odel og eie, som Anna ble hjertelig glad i.

10 år gammel flyttet Anna til Oslo sammen med Lina. Anna fikk gå på menighetsskolen, som holdt til i Kingogate 1. Bestyrer og lærer på det tidspunktet var K. Nærland og i tillegg hadde hun Lina Mordal i håndarbeide. En tid gikk Anna med tante til Betel i Akersgata, men som menigheten ble delt, ble søster Grelland medlem av Oslo II. Menigheten hadde sine møter i Folkets hus på Grünerløkka og Anna trivdes i dette miljøet. 23. april 1932 ble Anna døpt av pastor O.S. Lie 15 år gammel.

Anna minnes med glede forkynnelsen og fellesskapet i Oslo og nevner blant annet pastorene T.S Valen, Sæbøe-Larsen og O.S. Lie . Det var, forteller hun, særlig gjennom de offentlige møteseriene at

hun lærte Adventbudskapet å kjenne. Ved hver virksomhet økte kunnskapen og kjennskapen til Jesus Kristus. Hun fikk etter hvert gode venninner som Ester Larsen, senere Holmo, Lilly Karlsen som ble gift Torkelsen og Ruth Bjaanes.

I 1935 reiste Anna sammen med Aud Gulbrandsen, som senere ble gift Tobiassen til Frydenstrand Badesanatorium i Danmark og arbeidet som stuepike. Etter en tid gikk Anna inn i Fysioterapi-studiet, men sykdom forhindret Anna i å fullføre studiet.

Kurbadet i Oslo ble i en rekke år Annas arbeidsplass. Det var også i Oslo hun møtte sin Harald Sandmark og den 15. mai 1950 ble det bryllup. De bodde en tid i Danmark, senere bosatte de seg i Rakkestad, nærmere bestemt Heia. I 1983 kom de til Sarpsborg der Anna bor i dag. Det var tungt for henne å miste sin kjære mann. Sammen levde og åndet de for Guds sak. De ga rikelig av sine gaver, ikke minst til Norsk Bibelinstitut, for slik å delta i direkte sjelevinnende arbeid.

Nå har Anna vært alene i flere år. Hun klarer ikke lenger å komme til menighetens møter. I løpet av inneværende år vil Anna fylle 90 år. Det som er så spesielt og interessant med Anna er at selv om hun mer eller mindre er bundet til sin leilighet, er hun likevel aktiv og oppegående på mange vis. Hun stiller seg selv. Kommer du på besøk, vanker det alltid litt servering. Og hurtig finner du ut at Anna alltid er orientert om det som skjer med menigheten både lokalt og utover landet. Hun leser Adventnytt, sabbatsskoleleksa og ikke minst sin Bibel hver eneste dag. Hun skriver oppmuntrende kort, som går til familie i Sverige og i Norge. Predikanter, undertegnede iberegnet, får også hilsener der hun gjerne forteller at vi er på hennes

Anna Sandmark

bønneliste. Hun korresponderer jevnlig med et polsk aldershjem og sender sine bidrag også dit. Telefonen brukes flittig. Hilsener som kommer tilbake, lyder gjerne slik: "Du Anna er så flink til å huske på gamle venner og arbeidskamerater. Og det er så koselig å holde forbindelsen." Eller som en annen skriver: "God dag min hjertenskjære Anna! Takk for alle forunderlige og gode ord i ditt brev. Vi har det godt, vi som tror på vår Bibelbok".

Anna har i sin alderdom funnet sin misjon og oppgave. Hun er en oppmuntrer til mange rundt om i landet og utenom landets grenser. Hun sender brev der Jesus og tilliten til Ham står i fokus. Hun legger ikke skjul på at hun tror på et kommende fredsrrike. Tilliten til Jesus som frelser fra all synd går igjen i brevene. Hun skriver trøst til slike som sørger og har det tungt. Hun har tatt Skriften på alvor og følger oppskriften: "La oss heller oppmuntre så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg" Hebr 11,25. Eller som vismannen sier: "Som epler av gull i skåler av sølv, er et ord som blir talt i rette tid" Ordsp 25,11. Dette er oppskriften på en aktiv og levende alderdom.

Helse FOR ELDRE

Influensamedisin

Av Ann Cathrin Reichelt, lege

Influensamedisinene Relenza og Tamiflu er nye våpen i kampen mot influensa. Men de kan ikke erstatte influensavaksinen!

Virus årsak til influensa

Influensa skyldes influensavirus. De kommer seg ned i svelget, halsen og luft-røret, og angriper cellene der for selv å kunne overleve. Antibiotika virker ikke mot influensa.

Ingen vidunderkur!

Selv om influensamedisinen er nyttig for mange, er det ingen vidunderkur, og den kan på ingen måte erstatte influensavaksinen. Influensavaksinen virker forebyggende og kan hindre at man i det hele tatt blir syk.

Hva er Relenza?

Relenza (zanamivir) hemmer ett av influensavirusets enzymer, neuraminidase, og reduserer derfor muligheten for at influ-

ensavirus skal spre seg i kroppen. På den måten kan tiden du er syk reduseres med mellom 1 og 2,5 døgn. Forutsetningen er at du begynner å ta medikamentet så tidlig som mulig etter at du er blitt syk - og senest 48 timer etter at symptomene først meldte seg.

Bruksmåte for Relenza

Relenza er et pulver som pustes inn gjennom munnen, og det utøver sin virkning lokalt i slimhinnene i luftveiene. Du må puste inn medisinen to ganger om dagen i 5 dager. Prisen for en kur er 239 kroner, og preparatet er på resept. Studier har så langt ikke vist at medisinen har bivirkninger. Sikkerhet og effekt er enda ikke undersøkt hos barn, og medisinen er derfor bare godkjent for personer over 12 år. Relenza bør som hovedregel heller ikke brukes av gravide og ammende ettersom sikkerheten for barnet ikke er klarlagt.

Hvordan virker Tamiflu?

Tamiflu (tamivir) er på lik linje med Relenza en såkalt neuraminidasehemmer, og stoffet hemmer et overflateprotein på influensaviruset. Derfor begrenses spredningen av virus i kroppen, og infeksjonen varer kortere tid enn uten bruk av medisinen. Medisinen må tas innen to døgn etter sykdomsutbrudd og skal kun brukes hvis det er påvist influensa i nærområdet.

Hvordan bruke Tamiflu

Medisinen kan også brukes som forebygging for å hindre utbrudd hvis noen har vært i kontakt med en person med influensa, men dette erstatter ikke influensavaksine, og skal bare brukes i nøye vurderte tilfeller hvis det er spesiell grunn til å beskytte mot influensasjukdom. Tamiflu kan kombineres med paracetamol, og finnes i kapselform og mikstur. Miksturen inneholder sorbitol. Selv om det ikke er holdpunkter for at gravide og fostre påvirkes av medisinen, skal den ikke brukes med mindre fordelene oppveier eventuell risiko. Det samme gjelder ved amming. Medisinen kan gis til barn. Den er reseptbelagt og koster 248 kroner for 10 kapsler eller 100 ml mikstur. Dette tilsvarer en hel kur.

Bivirkninger

Det er rapportert en del bivirkninger, men de aller fleste er kun milde og forbigående. Mageplager, øresus, hodepine og øyekatarr er de vanligste. Verking i kroppen og utslett er blant de mer sjeldne bivirkningene.

Hvem bør vaksineres?

Folkehelsa anbefaler forebyggende influensavaksinering for disse gruppene:

- Voksne og barn med alvorlig sykdom i bronkier og lunger
- Voksne og barn med sykdommer i hjertet eller blod årer.
- Voksne og barn med nedsatt immunforsvar.
- Beboere på alders- og sykehjem.
- Personer over 65 år.
- Helsepersonell som skal ta hånd om syke under en eventuell influensaepidemi kan vurdere om de vil vaksinere seg.

Det er viktig at de som hører til i en av gruppene ikke unnlater å vaksinere seg selv om det er kommet en ny influensamedisin på markedet.

Selv om du ikke tilhører en av risikogruppene, kan du også vaksineres hvis du ønsker det.

PÅ SOTTESENG

Fortsatt fra side 5.

glemte, men omfattes av våre varme tanker og bønner.

”Vi er kommet i avgangsklassen.” Det var en av legene ved en av våre institusjoner, som benyttet uttrykket om seg selv og sine jevnaldrende. En nøktern vurdering av mennesker som har nådd støvets alder og mer enn det. Vi er avgangselever i livets skole. Så har vi et fortrinn frem for yngre generasjoner: Nå kan vi reflektere over de mange år vi har levd og vi kan

glede oss over alt det gode vi fikk oppleve, for livet har på mange måter vært veldig godt. Vi har levd i et godt land i motsetning til hva andre mennesker har måttet tåle under andre himmelstrøk. Det har nok vært sykdom og problemer blant oss. Noen av oss har grått mange tårer, men likevel har reisen gjennom livet gitt oss rike gaver. Først og fremst troen på Vår Frelser, Jesus Kristus. La oss hver dag vi lever takke livets Herre og prøve å sette pris på det positive i vårt liv.

Adventkirkens Topp-60 i Trondheim

sender en hilsen til alle pensjonister.

Av Sekretær Hanny Brevad

Etter å ha etterlyst tiltak for eldre i vår menighet, fikk bror Rikard Spets i oppdrag å danne et eldrelag. Det ble gjort umiddelbart. Det ble innkalt til et konstituerende møte, hvor det ble foretatt valg, og den 2. mars 1996 fant det første møtet sted. I protokollen fra dette møtet står det blant annet: "Hensikten med å samle oss er at vi skal være en ressurs for menigheten, at vi skal bli bedre kjent med hverandre, og dele erfaringer som kan styrke oss i troen på Jesus Kristus."

Bror Klaus Sivertsen hadde skrevet en vakker sang, som ble vår teamsang, og som vi synger til åpning av alle våre møter. Medlemsfortegnelsen fra den gang var å 33 personer, ved årsskiftet 2004-05 var den på 24. Vår eldste, søster Aasta Biermann, fylte 95 år i høst, flere er i 80- og 70-årene, og den yngste er 61 år. Noen er på sykehjem, og andre er så skrøpelige at de sjelden kommer på møtene. Og nye medlemmer blir det vel ikke før de i 60-årene blir pensjonister, men vi håper jo at de når tiden er inne, finner ut at de vil være med og føre Topp-60 videre.

Den første tiden var det oftere møter, og bevertningen varierte etter hvem som hadde ansvaret. Senere ble møtene satt til en gang i måneden, og bevertningen skulle være enkel, rundstykker med brun og

hvit ost, samt saft, te og kaffe, og nå i nyere tid, også kakaopulver. I dag samles vi hver første mandag i måneden kl. 13.00 på "Lillesalen" i kirken. "Lillesalen" fungerer også som klasserom for skolen, men med stor velvilje fra rektor, går det utmerket. Vi beregner samværet til 2 timer, den første timen til andakt, bønn og sang, noen har funnet et dikt, andre en fortelling til oppbyggelse, og noen legger fram saker som vi må ta stilling til. Siste timen er til sosialt samvær, med bevertning og emner av enklere slag, og det er mye spøk og latter. Vi avslutter alltid med "Gud vær med oss til vi sees igjen", og bønnering med "Fader vår".

Desembermøtet markerer slutten av året, og da unner vi oss en noe bedre servering med bløtkake, andre kaker og snitter.

I slutten av juni pleier vi å leie buss og ta en felles tur før vi ønsker hverandre god sommer. Vi har hatt mange fine turer årenes løp. I år la vi turen til Falstad, Ekne, som var en redselsfull fangeleir under krigen. Det var jo 60 år siden krigens slutt, og vi trodde det ville bli markert. Men museet var stengt på grunn av utvidelse og omorganisering. Bror Gunnar Svendsen hadde vært så forutseende at han hadde tatt med seg noen telys, som vi la ned så de dannet et kors foran

1. rekke: Marit Holanger, Kirsten Smith, Hanny Brevad, Aasta Biermann, Erna Iversen og Anny Spets, med Erna Skjager foran
 2.rekke: Aslaug Fjelnseth, Bjørg Wiik, Susie Aspli, Elin Sivertsen og Ingrid Sivertsen
 Bakerst: Rikard Spets, Rolf Wiik, Emil Fjelnseth.

bautaen av de falne. Vi tente lysene og det ble et stemningsfullt minne.

Fra Falstad kjørte vi "Frosta rundt" før vi kom til Vågan vertshus hvor vi spiste en bedre middag. Tok oss god tid der, satt ute og nøt utsikten, sola og varmen. Det hastet ikke så veldig med å komme hjem og å si takk for i dag, men det måtte vi jo, tilslutt. Bror Rolf Wiik har vært vår sjåfør på de fleste av våre turer, så også denne gangen. Vi er ham stor takk skyldig, det blir jo ikke akkurat noen fridag for ham. Legger ved et foto fra denne

dagen, bror Gunnar Svendsen er fotograf. Bror Arne Holanger hadde tatt en spaseretur, så han er dessverre ikke med på bildet.

*Topp-60 benytter anledningen
 til å ønske alle
 et godt og av Gud velsignet
 nytt år!*

Edwin Torkelsen:

Slik talte min far

Siste del av Edwin Torkelsens artikkel

Tiden gikk og vi ble alle klokere. Noen ble klokere enn våre foreldre og besteforeldre som hadde studert Bibelen i lyset fra parafinlampen. De mente at de gamles lys kanskje ikke hadde vært godt nok. Ikke alle de gamle hadde forstått evangeliet slik det skulle forstås, og derfor hadde de forvekslet det viktigste med det som ikke var så viktig.

Alt vi trenger er Jesus, begynte noen av de kloke å si. Alt ut over det hadde liten - om noen - betydning. I lyset fra parafinlampen hadde de gamle bare sett profetier, dyr og horn; 1844 og helligdomstjenesten; sabbaten og tienden; dyrets merke og læren om de dødnes tilstand. Doktrinene hadde sperret utsikten til det evige evangeliet. Ja, noen av de gamle trodde de ble frelst ved lydighet og egne gjerninger og var blitt offer for lovtrelldom!

Bevisene var mange og klare. De gamle hadde fokusert på ytre atferd og lært oss at mange uviktige kulturbestemte ting var synd. Ekstremistene mente vi burde spise bare plantekost - selve kronbeviset, frelse ved helse! Sabbaten ble jo til for menneskets behov, men dette ble snudd på hodet av dem som antydte at

man ikke burde kjøpe en is på sabbaten eller brød og melk hvis man hadde glemt å komme hviledagen i hu på fredag. Slike synspunkter var uvesentlige subkulturelle spissfindigheter eller rett og slett fariseisk lovtrelldom.

Adventbudskapet tok feil på flere punkter fordi de gamle hadde forlest seg på skriftene til Ellen G. White. De siterte hennes skrifter oftere enn Bibelen, sa noen. Hun var blitt en pave i Adventistsamfunnet. Dessuten viste forskningen nå at hun hadde plagiert andre og derfor ikke var så original som lederne av Adventistsamfunnet hadde forledet sine enkle og ulærde medlemmer til å tro.

Den nye innsikten ga kraft til å frigjøre seg fra legalistiske uvesentligheter - kulturbestemte eller ikke. Livet ble sektorisert og "teologi" og "hverdagsliv" tildelt hver sin bås, bekvemt atskilt fra hverandre. Toleranse ble tilsynelatende viktigere enn Pilatus' gamle spørsmål "Hva er sannhet?" Øreringer, halskjeder og armbånd vitnet om den nye frihet. Sabbaten ble styrt av klokken i stedet for solen og tilpasset søvnbehovet, friluftslivet og arbeidslivets bud. Kino og Coca-Cola var

ikke noe samvittighetsproblem. Hamburgere hadde aldri vært et spørsmål om frelse. Glasset med Nescafé fant veien inn i kjøkkenskapet, om enn diskret plassert blant krydder og melposer.

Gudstjenesten smøg seg nærmere tidens trender. Stiv høytidelighet måtte vike for uformell påkledning, avslappet stemning, friskere musikk og inkluderende holdninger med merkelappen "kjærlighet". Menigheten skulle være et godt sted å være for alle hvor dørterskelen var lav og hyggen høy. Mange gode predikener ble framført. Våre bønner fløt over av takksigelser mens det kunne gå uker mellom hver gang noen husket å ta med en setning om tilgivelse for synd.

Men menigheten vokste ikke lenger.

Noen ble usikre på hvor klokskapen egentlig lå. Var virkelig Islands-Olsen og Gunnar Gudmundsen legalister? Hadde min far ikke forstått hvem Jesus var og hva han hadde gjort for oss på Golgata? Glemte han evangeliet da han den kalde vinterkvelden i det lille forsamlingshuset i Tromsdalen forkynte Ordet om Jesu gjenkomst slik at en brann ble tent i hjertene?

Misforsto småbruker og fisker Alf Pettersen i Lofoten evangeliet når han på blanke fredag formiddag trakk garn og snøre, tørnet fiskeskøyta og stevnet mot land mens hans fiskervenner gapte og lurte på hvorfor han gjorde vendereis midt i beste fisketiden? Tok han feil når han lot livet følge læren og ville være i havn i god tid før sabbaten begynte? Var Alf Pettersen en lovtrell fordi hans hjerte brant for det hellige og var villig til å betale en pris for sin overbevisning?

Sto virkelig adventbudskapets jordnærhet i motsetning til læren om rettferdiggjørelse ved tro? Eller var det evangeliets

gode budskap om frelse og frihet fra synd som gradvis var i ferd med å bli erstattet av verdsliggjøring ved vantro? Tilsynelatende var toleransen for det verdsliges inntog i det hellige noen ganger større enn respekten for de gamles ufullkomne forsøk på å la det hellige gjennomsyre et barskt hverdagsliv.

Etter gudstjenesten går praten med gode venner om vær og vind og alt annet hyggelig som hjertet er fylt av. Men når var adventbudskapet sist tema rundt midtidsbordet og i skumringstimen?

1980. Verdenskongress for historikere i Bukarest, Romania. Vi oppsøkte Labirint-kirken på sabbaten og ble invitert til middag hos landbruksattachéen ved USAs ambassade. Om ettermiddagen inviterte attachéen oss til møte i en annen adventkirke, stappfull av ansikter i spent forventning. En eldre predikant hadde vært på Generalkonferensen. Med iver og alvor fortalte han om adventbevegelsens framgang i verden. Det skapte håp i Nicolae Ceaușescu's rike. Og så sang de om Jesu gjenkomst.

Plutselig merket jeg igjen varmen fra det lille forsamlingshuset i Tromsdalen den kalde vinterkvelden for mange år siden. Predikanten der framme var ikke min far - men han kunne godt ha vært det, den gang han fortalte om sine opplevelser ved Generalkonferensen i San Francisco i 1952. Den samme gode Ånd viste adventbudskapets evne til å sette hjertene i brann.

1987. Gudstjeneste i Salisbury Hall på Newbold College. Pastor Ernest Marter talte om adventbevegelsen som Gud hadde brakt inn i historien, om de

2300 kvelder og morgener, om 1844 og helligdomstjenesten og hvor privilegerte vi var som hadde fått dette spesielle lyset og budskapet.

Det var lenge siden jeg hadde lyttet til et slikt budskap sabbats formiddag. Jeg merket igjen den gode Ånd fra den gang langt nord, denne uforklarlige fornemmelsen som er så spesiell - adventbudskapets gripende kraft og skjønnhet forkynt med dypt alvor og en overbevisning som får hjertet til å brenne.

Slik min far hadde talt.

Islands-Olsen, Ole Jordal, T.S. Valen og min far er lagt til hvile. De arbeidet hardt og trofast, og deres lønn venter dem.

I mellomtiden trives jeg i menigheten. Det er et godt sted å være. Alle jeg møter er vennlige og snille. Nesten alle hilser hjertelig og viser meg forståelse og omsorg når jeg klager over mine plager. Jeg ser og mottar en romslig kjærlighet, godhet, overbærenhet og omsorg som langt overgår mine forventninger. Jeg lytter til den ene preken bedre enn den andre. Av og til synger vi også en sang med et ekko som varer dagen ut. Selv er jeg ikke så flink til å møte opp på menighetsmiddag og potluck - og beklager det.

Av og til spør noen etter adventbudskapet og den gode Ånd som gjennom forkynnelsen av Ordet får det til å brenne i våre hjerter.

"Adventbudskapet?" spør andre med undring. "Hvilken utgave av adventbudskapet mener du?"

En reise i sentimental nostalgi? Kanskje fristes du til å underkaste forfatteren en smule psykoanalyse.

Nostalgien kan være barmhjertig i sin fortregende selektivitet og nådeløst avslørende for omgivelsene. Derfor minner Forkynnerens alltid nærværende realisme alle som har fylt 20 år om at "Du skal ikke si: Hva kommer det av at alt var bedre i gamle dager enn nå? Du spør ikke slik om du er klok." Og Elihu antydte at "Det er ikke alderen som gir visdom, de gamle vet ikke alltid hva som er rett." Men samtidig ga Moses oppfordringen: "Kom svunne dager i hu, gi akt på årene fra slekt til slekt! Spør din far, så forteller han deg, de gamle kan gi deg svar."

Klarsynet funklet ikke alltid like strålende som stjernene i gamle dager. Sneversyn og legalisme i konservativ eller liberal forkledning lurte på alle til alle tider.

Også i dag forkynnes adventbudskapet med kraft og alvor. Få har samlet oss om adventbudskapet som Jens K. Jensen og Bjørgvin Snorrason. Som unge fanget de og andre en brann i sine hjerter, bevarte troskapen mot Ordet og Vitnesbyrdet og har strevd med å formidle det i vår vidunderlige nye verden. De bar skatten i leirkar, ikke alltid retorisk elegant, ikke alltid akademisk velstrukturert, ikke alltid diplomatisk varsomt overfor makten og tidens politiske korrekthet - og derfor ikke uten motgang. Men mange lyttet og ble merket for livet av budskapet de hørte.

Adventbudskapet - dette evige evangelium og den ekte og opprinnelige kristendom - har en relevans hvis drivkrefter ennå ikke er fanget opp av vitenskapens spørreskjemaer. Fortsatt brenner adventbudskapets flamme i mange hjerter. Løftet er at snart vil den bryte fram med en styrke vi aldri tidligere har opplevd. Unge menn og kvinner står klar. Når tiden er inne vil de gå ut og jorden vil bli opp-

Albrecht Dürers berømte tresnitt av Jesu ioppstandelse.

lyst med stor kraft fordi budskapet er sendt direkte fra Guds trone.

Snart vil vi høre Ham tale som min far talte om. Han som ga oss adventbudskapet og som nå vandrer blant lysestakene vil selv forklare dets skjønnhet for oss. Så

vil min far og jeg vandre sammen på stiene langs Livets krystallklare elv og minnes de glitrende snøkrystallene under våre føtter en gnistrende kald vinterkveld under nordlyset langt mot nord. Da vil flammen brenne for evig i våre hjerter.

Hvis Batsaba ikke hadde badet ?

Av Sverre Skoglund

Ja, hva da ? Da hadde David ikke syndet.
Da hadde han ikke blitt en horkarol og en manndraper.
Da hadde han sluppet dette besøket fra profeten Natan,
og hadde sluppet å ta inn over seg sin egen dødsdom:
"Du er mannen".

Denne lovende, modige, unge gutten, Isaais sønn fra Betlehem,
Israels liflige sanger og Herrens salvede,
kunne, hvis bare Batsaba ikke hadde badet,
gått inn i Bibelens historie
uten denne ødeleggende skampletten på sitt rulleblad.

Han hadde sluppet å skrive sin hjerteskjærende botssalme (Sal. 51).
Navnet "Uria" ville ikke ha stukket ham i hjertet for resten av hans liv.
Hvis bare Det kvinnfolket ikke hadde badet.

Eller,

er saken kanskje mer komplisert enn som så ?

Batsaba eller ikke Batsaba,
kunne det være at Davids skjendige handlinger
var et uttrykk for en iboende syndighet?

At badingen bare utløste en karaktersvikt som allerede var der ?

At dommen over hans liv; "Du er mannen", ville hatt gyldighet
også om Batsaba ikke hadde badet ?

At hans botssalme ville vært nødvendig
også uten denne tragiske hendingen?

At tilfeldigheter (bading, f. eks.) ikke er syndens egentlige årsak?

SABBATSFOLKET

Den velkjente forfatteren, sokneprest Arne Prøis, skrev for en tid siden boka : Til samme himmel går vår vei. I boka tar han fram forskjellige trossamfunn. Han behandler dem alle med lun humor og innsikt, fordi han kjenner dem fra innsikten og bedre enn de fleste. Adventistsamfunnet får også en vennlig omtale.

Avsnittet om adventistene kalles SABBATSFOLKET og vi henter fram noe av det Prøis skriver:

“De første adventister jeg møtte, møtte jeg i virkelig søte omgivelser. Det var ekteparet Dahl som drev en liten mann og kone - godtebutikk i Porsgrunn. Frukt og godterier, men ikke tobakk enda så lage- lig den lå for det. Men det var grunner for det som jeg ikke forsto før jeg ble voksen. De steg enn ytterligere i min aktelse etter det. Tobakksforsakelsen var bare en del av deres trosoffer, for de var stilt overfor mange slags forsakelser. Men de fleste hadde jeg ingen betingelser for å begripe som gutt. Av det mer pussige slag var at de aldri ville vite av mer enn tre gutter inne i butikken av gangen. I dag forstår jeg hvorfor, men vi ante nok grunnen også som gutter. Ingen skal si de la fristelser i vår vei. Det andre var direkte eiendommelig: Hvert ledig øyeblikk leste de Bibelen – alltid Bibelen og bare Bibelen. Det var de alene om i hele Porsgrunns Handelsstand.

Men det rareste og ”dummeste” syns vi det var at de alltid hadde lørdagslukking, ukens beste salgsdag for alle bransjer, deres især. Ja, de ikke bare stengte, men de rullet ned også. Ikke engang reklame skulle det være. Til gjengjeld hadde de

åpent noe av søndagen, men det hadde konkurrenter i bransjen også. Det var i slike forbindelser jeg ble kjent med at Dahls var adventister, uten at jeg ble klo- kere av det. Men hvilke stille, fine hver- dagsmennesker de var – ja, det visste hele byen.

Andre gangen var mange år senere, i de år da jeg undertiden ansatte folk. Da ansatte jeg ved en anledning en ung kvinnelig adventist. Det gav meg litt hodebry, for vedkommende erklærte at hun ikke kunne arbeide om lørdagen, men gjerne om søndagen. Den gang var ikke lørdagsfri oppkommet engang som tanke, og på søndagen kunne ikke et kristelig forlag arbeide. Så var hun blankt innfor- stått med redusert lønn. Så lot det seg ordne, men hun bar offeret.

Overfor personalet ble det litt oppstuss ved første lunsjpause, og det på grunn av at lunsjpakken hennes unektelig var noe annerledes enn brød med gulost og geit- tost: Råkost, olivenolje, nøtter, råkost og loff uten smør. Ja, det var nok første gang personalet møtte en bibelsk spiseseddel, men det utviklet mang en dypsindig sam- tale, som gikk langt utenfor kostholdet. Vedkommende var også prestedatter, og i en høy grad bevisstgjort adventist. Resultatet ble i hvert fall at vi i tur og orden forsøkte adventistenes vegetarsa- long i Akersgaten.”

Ja, slik beskriver bl.a. Prøis oss adven- tister. Hans møte med vennlige og trofas- te adventister gjorde inntrykk.

øivind gjertsen

Forkyndere blandt forulempede, flygtninge, fanger og frontsoldater.

Undervisning af missionsarbejdere i Sydsudan

**Fortsættelse af Børge Schanz`
missionsrejse fra forrige nummer**

UGANDA

**Danske udsendinge
i undervisnings og udviklingsopgaver.**

Som rapporteret i decemhernumret af Adventnyt finder undervisning af missionsarbejderne fra Sydsudan sted i Arua, Norduganda. Rejsen derfra til Kampala, Ugandas hovedstad er med landevejen ca. 500 km. Med bil går turen gennem et område, hvor Lord's Resistance Army (Herrens Modstands Hær) opererer. Derfor rejser man helst med fly. Oprørshæren er en grusom gruppe, der lider af et religiøst vanvid. Man fanger børn, hjernevasker dem til at blive soldater og sender dem i krig, sommetider mod deres egne forældre. Krigen har indtil nu kostet 12.000 menneskers livet. Man regner med at 20.000 børn er blevet kidnappet og udnyttet som soldater og sexslaver. Fornylig blev to velfærdsarbejdere i en landsby nær Arua dræbt af oprørerne.

Kampala, Ugandas Hovedstad.

På Entebbe-lufthavnen blev jeg mødt af

Niels Christian Rasmussen, der har ansvaret for ADRA's arbejde i landet. Det var mit fjerde besøg til hovedstaden. Sidste gang var for 25 år siden umiddelbart efter den grusomme tyran Idi Amins fald. Kampala har idag over 1 million indbyggere. I de to dage jeg tilbragte med Niels Christian, som gæstfri vært, så jeg den kolossale udvikling byen har gennemgået i det kvarte århundrede siden mit sidste besøg. Vi så et enestående Nelson Mandela Stadion, kørte gennem nye flotte, boulevarder med højhuse og moderne forretningskvarterer. Men trafikken kræver de bedste chauffører og Niels Christian er en af dem. Turen fra ADRA kontorerne til lufthavnen, som er på 50 km, tager f. eks. tre timer.

Lidt nostalgisk måske, måtte jeg tænke på, at for 26 år siden blev jeg på en lignende tur overvåget af Idi Amins hemmelige politi. Dengang gik turen vestpå til et "stævne" lidt udenfor Kampale. Vejkanten var visse steder markeret af en række lig. Det var personer der natten før brutalt var blevet dræbt med beskyldningen om at de var imod styret.

Udvikling:

Bysamfund versus land distrikter.

Afrika er det mest forsømte og mindst

udviklede kontinent i verden. Imidlertid, kunne man som nævnt, færdes på gaderne i Kampala med de moderne kvarterer og imponerende bygninger, forretninger og gader. Kun 20 km udenfor levede man, imidlertid, næsten på samme måde, som man gjorde det da vi 40 år tidligere boede i Afrika. Ingen elektricitet, lerhytter med stråtag, mad der koges på trestenede bål, vand skal hentes fra naturlige vandløb.

Dog på et punkt havde man i landsbyerne fulgt udviklingen. I Uganda ejer hver femte person en mobiltelefon. Og det var fascinerende at se kvinder komme vandre hjem fra floden, hvor de havde hentet vand som de bar i en krukke, som de balancerede på hovedet. Samtidig talte de i deres mobiltelefoner måske med familien bosiddende i London.

Kirkens Udvikling i Uganda.

Landet er både i landområde og indbyggerantal (27 millioner) fem gange større end Danmark.

De sidste Syvende Dags Adventist statistikker fra Uganda med over 135.000 døbt medlemmer viser at der én Syvende Dags Adventist for hver 200 indbyggere. I Danmark er forholdet én SDA for hver 2000. På mit sidste ”hemmelige” besøg i Uganda i 1979, da Idi Amin havde forbudt kirken, var der 13.000 medlemmer, som var gået under jorden. Medlemsantallet er tidoblet på 25 år.

Adventister i betydningsfulde og fremtrædende stillinger.

På vejen fra den internationale lufthavn Entebbe til hovedstaden Kampala, en strækning på 50 km, bliver man imponeret ved førstehånds indtrykket. Den dobbelte kørebane er velholdt. Trafikken fly-

der og er velorganiseret. Vejen er smykket med smukke bede med tropiske planter. Niels Christian gjorde da også, med en vis stolthed, opmærksom på, at det vi beundrede nok skyldes, at borgmesteren i Entebbe er aktiv medlem af den lokale Adventistkirke. Stephen Kabuye har siddet i borgmesterstolen i 10 år. I de år under Idi Amin, da det var forbudt medlemmerne at mødes om sabbaten, organiserede Kabuye et sangkor bestående af unge adventister fra Kampala. Forbudet mod kirker omfattede ikke sangkor og på denne måde kunne man forsamles på trods forbudet.

Der er også andre kendte personer der er medlemmer af menigheden. En af Afrikas førende jurister er Dr. Daniel Nsereko, advokat med kontor i Kampala. Dr. Nsereko har haft betydningsfulde internationale juridiske opgaver, indenfor menneskerettigheds og international kriminalrets lovgivning. Ansvarerne har medført hverv i USA, Canada, Tyskland, Italien og specielt i de Forenede Nationer. Han er i øjeblikket dekan for det juridiske fakultet på universitetet i Botswana. Under mit ophold læste jeg i et af de lokale engelske dagblade at Uganda's nuværende præsident, generalmajor Yoweri Museveni med sit store følge af sikkerhedsfolk og medarbejdere, fornylig en sabbatseftermiddag besøgte fru Mary Kiseka enke efter Dr. Samson Kiseka. Under Idi Amins rædselsregime måtte Kiseka, en læge, flygte til Kenya. Han blev efter Idi Amin's fald udnævnt til statsminister, og senere blev denne loyale Syvende Dags Adventist Ugandas vicepræsident.

Det skal nævnes, at i sine ansvarsfulde gerninger havde Dr. Kiseka en enestående forbindelse med Adventisterne og myn-

digheder af forskellig art i Danmark. Disse kontakter blev formidlet af præsidents specielle ven, Bodil Lund som også i denne sag brugte sit omfattende netværk.

Udover Uganda's grænser har Syvende Dags Adventister også nået verdenspressen. Ved sidste dimissionshøjtidelighed på Syvende Dags Adventisternes Bugema Universitet var gæstetaleren Kenya's eks-præsident, Daniel Arap Moi, en af Afrikas mest kendte og måske også mest omdiskuterede statsmænd. Han var præsident for Kenya i 24 år. Ved samme anledning var ministre fra Ugandas regering, rektorer fra andre universiteter og andre ledende embedsmænd tilstede. Af de 416 graduanter var de 250 fra Kenya. I sin tale kom ekspræsidenten ind på kirkens filosofi angående uddannelse og roste universitetets grundlæggere for at have udviklet en filosofi der søger at finde "balance mellem hvad man føler i hjertet, tænker med hovedet og gør med hænderne". Ekspræsidenten appelerede graduanterne til "selv-disciplin inspireret af deres kristne uddannelse".

Bugema Universitetet: Begyndelsen

Bugema ligger tredive kilometer nord for Kampala. Her ejer kirken nok sit største samlede landområde i verden nemlig ca 500 tønder land (et kvadratisk område med en engelsk mil på hver led). Det var danskeren, den nu 101 årige Emanuel W. Pedersen, der i årene 1938 – 41 førte de vanskelige, indviklede og ofte håbløse forhandlinger imellem samfundets forskellige organisationer (generalkonferens, division og union) på den ene og det britiske plantageselskab, som ejede det store areal på den anden side. Naturligvis

var den britiske koloniregering også involveret. Ved E. W. Pedersens ihærdige arbejde, hans karakteristiske stil, hvor stædighed, humor og karisma går op i større enhed lykkedes det at købe området for en latterlig sum, der lå under en trediedel af den virkelige pris.

Desværre kom Emanuel Pedersen aldrig til arbejde på Bugema området, idet han kort tid efter disse omfattende forhandlinger blev forflyttet som leder af arbejdet i Kenya. Dog gav han stedet navnet Bugema. Det oprindelige navn var Kitanda som på Luganda sproget betyder "sengested". Bugema betyder noget i retning af "modstandsdygtig". Man fandt, at det var et bedre navn for et område, der blev udviklet til et af de større om ikke det største uddannelsescenter i Østafrika.

Bugema idag.

Bugema er en adventist by, selvom man i økumenisk forståelse har tilladt den anglikanske biskop at have en børneskole indenfor området. Rådet for Bugema søger, hvad der i Danmark svarer til købstadsrettigheder. På området er der et universitet, to gymnasier og to børneskoler med en samlet student/elev befolkning på 3500 personer. Om sabbaten mødes man i syv forskellige kirker.

Med lærere og ansatte er der mere end 5000 personer der har deres daglige gang og opgaver på et 2 kvadratkilometers område. På det højeste punkt er der fire master, der bruges af tre mobilselskaber og en TV station. Richard Müller er forøvrigt gæsteforelæser på universitetet.

ADRA har igennem de senere år haft en betydningsfuld rolle i den fysiske udvikling af de forskellige skoler og universitetet. Som jeg sammen med Niels

Bildet er tatt like utenfor den lille byen Arua i Nord-uganda rett ved grensen til Sudan. På grunn av borgerkrigen i Sudan, flyttet administrasjonen for Sør-sudan distriktet hit. Det er hit Ellen May og Kaare Kaspersen reiste 7. mars. Se forøvrig forsidebildet.

Christian Rasmussen fikk den store rundtur på hele området, lagde jeg merke til at forskjellige bygninger, flere finansieret av ADRA, hadde navne etter afrikanske ledere og kendte missionærer. Der var en "Bazarre Hall", og "Lind Hall" (efter nordmanden Magdalon Lind). Vi gjorde rektoren opmærksom på, at der manglede en "Pedersen Hall" efter missionæren som helt fra begynnelsen sikrede det store område - på størrelse med Nørre Sundby - til adventistene. Vi blev lovet at næste bygning ville blive opkaldt efter Emanuel W. Pedersen.

Danske missionærers indsats.

Den spæde begyndelse af Adventistene i Uganda var 1906. Missionen har speciel interesse for os, idet danske missionærer siden 1927 har gjort en værdig indsats

her. Til den ret store af danske pionerer kan idag tilføjes ADRA personale som i nyere tid har gjort en indsats på det humanitære- velfærds- og udviklingsarbejde.

Sommetider, når man kan føle at vi i de hjemlige kirker ikke i øjeblikket ser store ting ske, har vi ret til på en ydmyg måde, at være stolte af det som danske midler og missionærer har udrette i Uganda.

Og i den erkendelse må vi lytte til apostlens ord:

Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav vækst, så hverken den, der planter, eller den, der vander, er noget, men det er Gud, som giver vækst. Den, der planter, og den, der vander, er ét, og enhver skal få løn efter sit arbejde. For vi er Guds medarbejdere, og I er Guds mark, Guds bygning.

(1. Kor. 3: 7)6

Herrens bøn (4)

"Vor Fader,
du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige ..."
ske din vilje
**som i himlen
således også på jorden."**

Af Hans Jørgen Schantz

Denne bøn udtrykker meningen med tilværelsen og med livets egentlige mål. Den er også kaldt for den svære bøn, fordi mennesket har en stærk vilje og har intense ønsker om at få egne planer gennemført.

Naturen, der omgiver os, indeholder Guds vilje. Den yder sit allerbedste i henhold til de givne betingelser. Ethvert træ og enhver plante og blomst har i sig Guds vilje til at give et så godt udbytte som muligt.

Guds vilje kommer til udtryk i Jesu liv og i det skrevne ord Bibelen og er på en særlig måde samlet 'in miniature' i de ti bud. Lovens principper er lige så evige som Gud selv. Den har altid i en eller anden form altid eksisteret og vil altid forblive.

Denne bøn "ske din vilje på jorden" er et udtryk for en høj bekendelse.

For den, som beder denne bøn, må de ti bud være en standard for livet. Guds vilje sker i himlen, hvor engle kappes om at følge hans mindste vink. At bede denne bøn 'ske din vilje' er et ønske om, at Guds regler, anordninger og principper skal være en standard for den bedendes liv.

Den fortæller os også, at Guds ønske for den enkelte og for hele verden er, at menneskets fornemste pligt er lydighed. Mennesket har en vilje, og det har Gud også. Hensigten med bønnen er at få menneskets vilje indordnet under Guds.

En opfyldelse af denne bøn er vejen til sand lykke og frihed. Den skaber et tilhørsforhold til Gud. Mennesket bliver stærkt og frit. Dets personlighed kan ifølge den guddommelige plan kun udvikles til noget fint og smukt, når det indordner sig under denne bøn.

Synden virker modsat. Den underkuer

og trælbinder, hvilket tydeligt kan ses hos narkomanen, kæderygeren og alkoholisten.

Lydighed under Guds herredømme styrker og stålsætter. Lykke og fremgang i livet opnås ved at indordne sig under Guds vilje. Det var grundtonen i Jesu forhold til Faderen, da han var på jorden.

Blev denne vilje i sin fulde udstrækning praktiseret af den enkelte og af nationerne, ville vi leve i en lykkelig, fredfyldt og fremgangsrig verden.

Det vil ske den dag, hvor Gud griber ind!

Den kendte amerikanske forfatter og journalist William L. Stidger stod for nogle år siden sammen med en kinesisk ven foran Visdommens Tempel i Peking. Som de stod der og betragtede det smukke tempel, sagde kineseren: "Mr. Stidger, hvad er det smukkeste syn i verden?"

Idet han troede, at han tænkte på byg-

ninger, sagde Stidger: "Taj Mahal Templet i Indien!"

"Nej, jeg mente ikke bygninger. De er ikke det smukkeste syn i verden", sagde kineseren.

"Nå, du mener en smuk solnedgang!"

"Nej heller ikke det!"

"Så er det et smukt landskab, som for eksempel Yangtse Gorge?"

"Nej, heller ikke!"

"I det samme gik en kvinde forbi. "Nå, du mener en smuk kinesisk kvinde?"

"Nej, det er heller ikke det!"

"Jeg giver op!" sagde Stidger.

Kineseren svarede: "En af vore vismænd siger: "Det smukkeste syn i verden er synet af et barn, der tillidsfuldt går den vej, som du anviser det!"

Det er også indholdet i denne bøn.

Lad os sammen bede:

"Kære himmelske Fader! Hjælp mig til ved din nåde altid at indordne mig under din hellige vilje. Jeg beder dig i Jesu navn. Amen!"

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09
E-post: ra-arnes@online.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerliveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Postgirokonto: 1135 11 20438

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
Nedslagsveien 1,
0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

ER DET SANT ?

Hagny Guleng Rodal

Er det sant at Hans mor var en jomfru og Hans far av guddommelig ånd?
At foreningen skjedde i et nu av en åndelig skapende hånd?

Er det sant at Han fødtes i stallen mellom halmstrå og rautende fe, for å frelse Hans barn som var fallen, for å lære en synder å be?

Er det sant at selv Gud lot se føde på en klode han selv hadde skapt, for å leve sin gudgitte grøde i et menneskes skjøre drakt?

Kan vi tro at Han alltid var lydlig, at Han visste at Gud var hans far, at de skriftlærde ofte var spydig og sto lamslått av ungguttens svar?

Er det sant at Han mettet så mange, gjorde under på land og på sjø, at Han selv følte sult flere gange, at et under som Ham måtte dø?

Er det sant at de barn som var svekket kom til Ham som ga lindring og trøst?
Kan vi tro at selv døde ble vekket da Han talte med bydende røst?

Er det sant at Han gjennomgikk prøver i en grad som vi ikke forstår?
Kan vi tro at Han frelste en røver og de mange som pådro Ham sår?

Kan vi tro at Han kommer tilbake til vår tapte og utslitte jord, for å hente sin dyrtkjøpte make, føre bruden dit brudgommen bor?

I Bøkenes Bok står det skrevet om den mann som det spørres om her, som det reneste livet har levet, tenk, jeg tror at Han er den Han Er.

Tenk, jeg tror de blir tatt til en Himmel de som trodde at Jesus var Gud, langt bort, - over stjernenes vrimmel, der Han troner i kongelig skrud.